

Daniels Bog - Seksogfirsindstyve

Den profetiske åbenbaring: Forståelsen af kundskabens tiltagelse og midnatsråbets budskab

Jeff Pippenger

2024-02-19

Vi beskæftiger os med parallellen mellem den første og den tredje engels bevægelser for bedre at forstå, hvad kundskabens forøgelse symbolsk repræsenterer, når den bliver åbnet ved endens tid. Vi søger at påvise, at den repræsenterer en tiltagende udfoldelse af sandheden, som til sidst kulminerer i den sene regn, der er Midnatsråbets budskab. Som symbol er „kundskabens forøgelse“ hentet fra Daniels bog, og dér identificeres den som den profetiske kundskab, der prøver og frembringer to klasser af tilbedere.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi disse ord skal holdes skjult og forsegles indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå, men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

I 1989 blev en „forøgelse af kundskab“ åbnet, som til sidst vil påvise to klasser af tilbedere. Disse to klasser fremstilles i sammenhæng med, hvordan de forholder sig til budskabet om silde-regnen. De ugudelige genkender eller modtager ikke silde-regnen, og det gør de vise. De ugudelige ser derfor ikke, når silde-regnen begynder at falde, og den begyndte at falde, da folkene vrededes den 11. september 2001. Vi har henvendt os til lederskabet i laodikeisk adventisme, sådan som det fremstilles i Ezekiels kapitel otte og ni, og også i Esajas kapitel otteogtyve. I Esajas gjorde de „spottere“ „løgn“ til deres „tilflugt“ og „skjulte“ sig „under falskhed“.

Derfor hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet en pagt med døden, og med dødsriget har vi indgået en overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; thi vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskheden har vi skjult os. Esajas 28:14, 15.

Jerusalems gamle mænd i de sidste dage består ikke prøven om „hvilen og vederkvæggelsen“, som er fremstillet ved metoden „bud på bud“, der gør det muligt for de vise at erkende de sidste dages sildige regn gennem den historiske illustration af den sildige regn i Milleritternes historie. Det profetiske kendetegn ved „de spottere“, som Esajas fremhæver i afsnittet, er de løgne og den falskhed, som de skjulte sig under og gjorde til deres tilflugt. Derfor har Jerusalems gamle mænd i forbindelse med prøven på budskabet om den sildige regn (hvilen og vederkvæggelsen, som de ikke ville høre) antaget en løgn.

Budskabet om den sildige regn kommer med en debat, således som det fremstilles i Habakkuks bog kapitel to, hvor vægteren dér spørger Gud, hvad han skal svare i sit histories „debat“, for ordet „irettesat“ i kapitel to, vers et, betyder „argumenteret med“.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde efter at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Habakkuk 2:1.

De vise fremholder under debatten om sildigregnen de sandheder, der fremstilles som Millers juveler, og som også er de grundlæggende sandheder, der blev identificeret, fastslået og fremlagt af milleritterne. Disse sandheder fremstilles som Kristus, evigheds Klippe.

Lad dem, som står som Guds vægtene på Zions mure, være mænd, der kan se farerne foran folket, — mænd, som kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed.

”Advarslen er kommet: Intet må få lov til at trænge ind, som vil forstyrre troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at tage vore fødder bort fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evigheds Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.”
Review and Herald, 14. april 1903.

De gamle mænd fremfører et falsk budskab om den sene regn, som af Esajas fremstilles som en ”løgn” og en usandhed. I Ezekiel kapitel otte findes den beretning, som identificerer, hvornår Jerusalems gamle mænd bøjer sig for solen, og de sættes i kontrast til dem, som i det næste kapitel modtager Guds segl. Den tredje vederstyggelighed (generation) repræsenterer et falsk budskab om den sene regn, sådan som det fremstilles ved ”gråden over Tammuz”. I adventismens tredje generation, som begyndte i 1919, blev en ”løgn” indført i forbindelse med det falske evangelium, som offentligt blev fremlagt af W. W. Prescott ved Bibelkonferencen i 1919. Denne ”løgn” er et særligt emne for den tredje generation, og ”løgnen” er det falske grundlag for det falske budskab om den sene regn, repræsenteret ved ”gråden over Tammuz”.

Det er vigtigt at bruge tid på at fastslå ”løgnen” i profetien, for ”løgnen” er den væsentligste grund til, at laodikeisk adventisme ikke kan se kundskabens tilvækst i 1989. ”Løgnen” er, at ”det daglige” i Daniels Bog repræsenterer Kristi helligdomstjeneste. At anvende ”det daglige” profetisk som Kristi helligdomstjeneste er en falsk og urigtig profetisk anvendelse, men ”løgnen” består ikke blot i at påpege den falske identifikation af ”det daglige” som et profetisk symbol; den repræsenterer også en ”løgn”, som hævder, at Søster White var enig i den falske anvendelse, og derpå bruger denne usandhed til at etablere den urigtige anvendelse som fastslået sandhed.

Den rette forståelse af de sidste seks vers i Daniel elleve er blevet forudskygget ved vers tredive til seksogtredive, og når Søster White identificerer den fuldstændige opfyldelse af Daniel kapitel elleve, siger hun, at ”scener, der ligner dem, som er beskrevet” i vers tredive til seksogtredive, ”vil blive gentaget.”

Anvendelsen af den falske definition af »det daglige« frembringer en falsk historisk struktur. Den historie, som fremstilles i Daniel kapitel 11, vers 30 til 36, indbefatter borttagelsen af »det daglige«. »Det daglige« er enten den milleritiske anvendelse eller anvendelsen hos Prescott og Daniells. Alt efter hvilken anvendelse der vælges, vil der fremkomme to forskellige historiske strukturer.

Og væbnede styrker skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Daniel 11,31.

Ifølge inspirationen skal den profetiske historie, som fremstilles i dette vers, og som omfatter vers tredive samt versene toogtrediven til seksogtrediven, gentages i Daniel elleve, vers fyrre til femogfyrre.

„Profetien i Daniels ellefte kapitel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, der har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget. I det tredivte vers tales der om en magt, som 'skal blive bedrøvet, [Daniel 11,30–36 citeret.]“

„Scener, som ligner dem, der beskrives i disse ord, vil finde sted.“ Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Verset, hvor vi finder »det daglige«, er vers enogtrediven.

Og væbnede styrker skal stå til hans rådighed, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Daniel 11,31.

„Armene“ i verset står frem „på hans side“. „Armene“ er en magt, ligesom den, for hvem de „står frem“. Det er „armene“ i verset, som „står på hans side“, og „armene“, som „vanhelliger styrkens helligdom“, og „armene“ „afskaffer det daglige“, og det er også „armene“, som „opstiller ødelæggelsens vederstyggelighed“. I Åbenbaringen kapitel tretten giver dragen, som er det hedenske Rom, tre ting til pavedømmet.

Og dyret, som jeg så, var lig en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed. Åbenbaringen 13:2.

Det leopardlignende dyr identificeres af Søster White som pavedømmet, og i kapitel tolv identificerer Søster White, at dragen både er Satan og også det hedenske Rom.

„Mens dragen således i første række repræsenterer Satan, er den i anden række et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

I vers to i Åbenbaringen kapitel tretten gav det hedenske Rom sin militære magt, sine „våben“, til pavedømmet, begyndende med Klodevig, frankernes konge (Frankrig), i året 496. Det hedenske Rom gav det pavelige Rom dets myndighedssæde i året 330, da kejser Konstantin forlod byen Rom og flyttede det kejserlige Roms hovedstad til byen Konstantinopel. Det hedenske Rom gav den civile myndighed til pavedømmet i året 533, da Justinian udstedte et dekret, der identificerede pavedømmet som overhoved for alle kirkerne og som revser af kættere.

I vers enogtrediven er de „arme“, som rejser sig, det hedenske Roms militære styrker, som rejste sig til støtte for pavedømmet begyndende med Clovis i året 496. På grund af denne handling betegner pavedømmet Frankrig som den „katolske kirkes førstefødte“ og undertiden som den „katolske kirkes ældste datter“. I vers enogtrediven, efter at Konstantin udstedte en søndagslov i året 321 og derefter flyttede hovedstaden fra byen Rom til byen Konstantinopel i året 330, begyndte det tidligere uovervindelige imperium at smuldre, idet de første fire basunmagter i Åbenbaringen

kapitel otte indledte en vedvarende krigsførelse mod Romerriget. Tyngdepunktet i de angreb, som barbarerne og Genserik udførte, var rettet mod byen Rom, som før året 330 havde været „styrkens helligdom“ for Romerriget. Fra året 330 og fremefter skulle de invaderende barbarers krigsførelse „vanhellige styrkens helligdom“, indtil det hedenske Roms „arme“ skulle rejse sig til støtte for pavedømmet, begyndende i året 496.

Det hedenske Rom skaffede ikke blot den pavelige magt tre ting ved at give den den militære magt, den civile myndighed og sædet i byen Rom, men det fjernede også tre horn for det pavelige Rom.

Jeg gav agt på hornene, og se, iblandt dem skød et andet lille horn frem, foran hvilket tre af de første horn blev rykket op med rode; og se, på dette horn var der øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord. Daniel 7,8.

De tre horn, som skulle »rykkes op med rode« i Daniels syvende kapitel, repræsenterede tre primære magter, der modsatte sig pavedømmets fremvækst til magt. Det sidste af disse tre horn blev fjernet, da goterne blev drevet ud af byen Rom i året 538. De blev drevet ud af byen ved hedensk Roms »arme«, for disse »arme« skulle sætte pavedømmet (ødelæggelsens vederstyggelighed) på tronen over den dengang kendte verden i året 538.

Vers enogtrediven i Daniel elleve angiver fire ting, som „armene“ (det hedenske Rom) skulle gøre. De skulle „stå frem“ for pavedømmet, således som de gjorde i året 496. De skulle vanhellige „styrkens helligdom“, som det fremstilles ved de militære kampe, der blev udkæmpet om byen Rom gennem omtrent to århundreder. De skulle „indsætte“ pavedømmet på jordens trone i året 538, og de skulle også „tage det daglige bort“.

Det hebraiske ord, der i verset er oversat med »tage bort« (sur), betyder »at fjerne«. I året 508 var den modstand fra hedenskabet, som fandtes i Romerriget, og som havde virket for at forhindre pavedømmets opstigning til magten, blevet fuldstændigt underlagt eller elimineret.

At identificere »det daglige« som Kristi helligdomstjeneste er en falsk anvendelse, men det faktiske værk, som blev udført i den laodikeiske adventisthistorie, og som identificerede den falske anvendelse som sandheden, var baseret på en bestemt »løg«, som blev virkeliggjort i adventismens tredje generation. Søster Whites anvisning om, at historien i vers tredive til seksogtrediven vil blive gentaget i den endelige opfyldelse af Daniel elleve, gjorde det umuligt for »de spottere«, som hersker over Jerusalem, at anlægge en fortolkning af vers enogtrediven uden samtidig at forkaste Profetiens Ånd.

„Spotternes mænd“ lærer, at pavedømmet borttog den sande forståelse af Kristi tjeneste i helligdommen ved indførelsen af den pavelige messe, som er en forfalskning af Kristi værk i den himmelske helligdom. Hvis dette var den egentlige betydning af „det daglige“, da ville de „arme“, som rejste sig i vers enogtrediven, være pavedømmet, for versets grammatiske struktur kræver, at „armene“ er den magt, som borttager „det daglige“.

For at opretholde deres fad af fabler hævder de, at pavedømmet (arme) besmittede Kristi himmelske helligdom. Det hebraiske ord, der er oversat med „styrkens helligdom (miqdash)“, betegner enten en hedensk helligdom eller Guds helligdom. Hvis Daniel havde villet tilkendegive,

at Guds helligdom skulle besmittes af pavedømmet, ville han have anvendt det hebraiske ord „qodesh“, som kun kan betegne Guds helligdom. Så hvor er det nedskrevet i Bibelen eller i Profetiens Ånd, at den himmelske helligdom nogen sinde er blevet eller nogen sinde vil blive besmittet af pavedømmet?

Kristnes synder er ganske vist optegnede i den himmelske helligdoms bøger, men denne fremstilling betyder ikke, at Guds helligdom blev besmittet. Helligdommens renselse repræsenterede renselsen af de optegnelsesbøger, som befinder sig i helligdommen. Desuden har den pavelige magt aldrig været kristen, og derfor er den aldrig blevet indført i den undersøgende doms bøger. Den eneste dom, der er identificeret for pavedømmet, er den fuldbyrdende dom af Guds vrede.

„Hærene“ skulle også „opsætte Ødelæggelsens Vederstyggelighed“; hvilken magt ville dette være? Hvilken magt indsatte pavedømmet? Og hvilken magt er det, som pavedømmet allerede i begyndelsen af vers enogtrediven trådte frem for?

De ulærde i det laodikeiske adventisme, som har lagt deres evige liv i hænderne på mænd, der er blevet identificeret som ude af stand til at læse den bog, der er besejlet, føler sig måske veltilpassede ved at få deres kløende ører kildret med den slags fordærvede bibelske anvendelse, men det er endnu mere absurd at forsøge at tage den historie, som de må identificere for at opretholde deres vildfarelse, og bringe den i overensstemmelse med de sidste seks vers i Daniel elleve.

I den historie, der førte frem til Sovjetunionens sammenbrud, hvilken i Daniel 11, vers fyrre, kan påvises at være fremstillet som Sydens konge, trådte De Forenede Staters militære styrke op til støtte for pavedømmet, idet Ronald Reagan indgik en hemmelig alliance med Bibelprofetiens antikrist. Dermed blev det tilkendegivet, at enhver protestantisk modstand mod pavedømmets fremvækst var blevet underkuet i De Forenede Stater, sådan som dette blev forbilledligt fremstillet ved fjernelsen af hedenskabets modstand i året 508. Nordens konge (pavedømmet) fejede i afsnittet først Sovjetunionen bort i 1989, og gjorde det i fællesskab med „vogne“ og „ryttere“, som repræsenterer De Forenede Staters militære styrke, og også med De Forenede Staters økonomiske styrke, som er fremstillet ved „skibene“.

De Forenede Stater var de „arme“, som stod op for pavedømmet. Protestantismen blev taget bort, ligesom hedenskabets modstand blev undervundet inden år 508. I vers 41 vil De Forenede Stater blive erobret af pavedømmet, og De Forenede Staters forfatning, som er De Forenede Staters „styrkens helligdom“, vil blive omstyrtet, idet De Forenede Stater sætter Nordens Konge (pavedømmet) på jordens trone, således som det hedenske Rom gjorde i 538. Hvis du læser artiklerne på dette website, kan du downloade magasinet The Time of the End og læse en mere udførlig fremstilling af de sidste seks vers i Daniel 11; men vi nøjes her med at påpege, at identificeringen af „det daglige“ som Kristi helligdomstjeneste er en falsk anvendelse af symbolet. Dette gør vi for at vise, at den falske anvendelse blev påført det laodikeiske adventisme ved en bevidst løgn.

Vi vil fortsætte med at betragte den profetiske løgn i den næste artikel.

„Vi har ingen tid at miste. Trængselstider ligger foran os. Verden er oprørt af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, som der er talt om i profetierne, finde sted. Profetien i det ellefte kapitel af Daniels Bog har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget.

“I det tredivte vers tales der om en magt, som ‘skal blive bedrøvet og vende om og rette sin harme mod den hellige pagt; således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem, der forlader den hellige pagt. Og væbnede styrker skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens hellighed og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Og dem, som handler gudløst imod pagten, skal han fordærve ved smiger; men det folk, som kender sin Gud, skal stå fast og udføre store gerninger. Og de forstandige iblandt folket skal undervise mange; dog skal de falde for sværd og ild, i fangenskab og under plyndring, i mange dage. Men når de falder, skal de få nogen ringe hjælp; og mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde, for at de kan prøves og renses og gøres hvide indtil endens tid; for endnu varer det til den fastsatte tid. Og kongen skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig og ophøje sig selv over enhver gud og tale forfærdelige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fast besluttet, skal ske.’ Daniel 11,30–36.”

“Scener, der ligner dem, som beskrives i disse ord, vil finde sted. Vi ser beviser på, at Satan hastigt er ved at få herredømme over menneskers sind, som ikke har Guds frygt for øje. Lad alle læse og forstå denne bogs profetier, for vi går nu ind i den trængselstid, der er omtalt:”

“Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står værn for dit folks børn; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev til et folk, indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver som findes indskrevet i bogen. Og mange af dem, som sover i jordens støv, skal vågne, nogle til evigt liv og nogle til skam og evig afsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvælvingens glans, og de, som fører de mange til retfærdighed, som stjernerne i evighedernes evigheder. Men du, Daniel, luk ordene til og besegl bogen indtil endens tid; mange skal fare omkring, og kundskaben skal blive stor.’ Daniel 12:1–4.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.